

Hej spelare!

Här kommer lite information inför Warhammeräventyret på SnöKon 1996. Somliga kanske tycker att den här luntan känns lite tjock, men då skulle ni se spelledarnas...

Nåja, alla spelare bör läsa igenom texterna i det här häftet och varsin rollperson. Alla försök att läsa varandras rollpersoner kommer automatiskt att avslöjas på konventet och konventsledningen kommer att utdela godtyckliga straff för dylika försyndelser. Kort och gott: låt bli de andras rollpersoner!

Trevlig läsning förresten...

Beskrivning av byborna

Hulda Engels

Detta är er älskade moder. Hon är genomgod tycker ni alla. ibland kan hon dock vara lite jobbig att ha som mamma, speciellt då hon bestämmer hur länge ni får vara ute om kvällarna.

Lisa Engels

Er lillasyster. Lisa är bara åtta år så därför får hon sällan var med er och leka. Hon brukar dock ibland vara med grannflickan Gertrude Gross, en av era kompisar. Lisa är ett riktigt litet busfrö och förgyller stämningen i familjen Engels.

Ruprecht Dommerwetter

Durchfalls värdshusvärd. Trots att "Dreglande Draken" inte haft gäster på över tio år håller Ruprecht öppet värdshuset varje dag ifrån gryning till långt in på småtimmarna. När fester skall ordnas i byn så är det på "Dreglande Draken" de hålls. Ruprecht tar inte betalt för sitt mjöd eller sitt vin men istället skänker byborna alla ingredienser som behövs för att hålla värdshuset öppet till honom. Han är en god kock och anses i byn vara en av rikets skickligaste svärdsmän. Skulle någonting någonsin hända i byn som kräver en skicklig svärdsman så är det till Ruprecht man skall gå.

Helmut Grossbart

Helmut är byns vandrande herde. När fåraskocken måste ut på bete så far han iväg med dem. Ibland är han borta i flera veckor och när han sedan kommer tillbaka så sätter han sig alltid på "Dreglande Draken" och dricker en massa öl. Han är ganska konstig tycker ni alla.

Anton Bauer

Byns trädgårdsmästare och örtekunnige. Anton bor en bit utanför resten av byn och lever mest för sig själv. Han talar inte ofta till andra än er, ni vet att han är mycket förtjust i barn men att han inte alls tycker om byns män. Anton brukar ibland smyga ut i skogen och kan då var borta i timmar och ibland dagar. Anton är jättekär i sina älskade plantor som finns i hans underliga glashus. Om han inte är och ränner i den livsfarliga skogen så kan man med all säkerhet finna honom i glashuset. Han har även ett annat hus, ett gammalt utedass som för många år sedan flyttades upp på kullen. Där sover han och lagar mat, förmodligen gör han även sina behov därinne, ni har dock aldrig fått se hur han har det i sitt lilla dass.

Gunnar Haarich

Byns präst och andlige ledare. Gunnar har varit byapäst så länge som ni har levt i Durchfall. Ni vet att han varit präst i byn i över 40 år och under hela hans tid i byn har Durchfall klarat sig undan

rövarband och andra otrevligheter. Gunnar är en mästare på att berätta sagor och historier, någonting som han alltid gör på Festagmässorna. En gång i veckan samlas ni uppe i kyrkan där Gunnar håller en mässa i Alareks lära. Gunnar Haarich kan för det mesta hittas i kyrkan, om han inte sitter i kyrkan spenderar han sin lediga tid nere på "Dreglande Draken". Han har dock inte så mycket av den varan.

Hedwig Nase

Hedwig är Gunnar Haarich hushållerska. Eftersom Gunnar har väldigt mycket att göra i templet så hinner han inte hålla reda på sitt hus. Hedwig är stum och detta har gjort att hon inte drar mycket uppmärksamhet till sig.

Johanna Gross

Johanna Gross är grannflickan Gertrudes mamma. Hon är ganska snäll men hon verkar vara hemskt ledsen för någonting och verkar med åren bli allt otåligare och rastlös. Johanna kallas i byn för "sorgsna Johanna" och det antagligen för att hon verkar vara så himla ledsen. Johanna är ofta trött och irriterad och klagar alltid på att alla ljud ger henne en gräslig huvudvärk. Johanna har haft fler barn än Gertrude men alla andra barn har fått lov att tas bort eftersom de har varit för mycket annorlunda. Kanske är det därför Johanna är sorgsen.

Gertrude Gross

Eran och eran lillasysters goda vän. Gertrude är 14 år men ganska omogen för sin ålder, det tycker ni alla. Eftersom Gertrude är en ganska tråkig vän att vara med någon längre tid så brukar hon istället vara med Lisa, eran yngsta syster. Lisa, som bara är 8 år har funnit en god vän i Gertrude. Ni tycker att det är himla bra att Lisa och Gertrude umgås, Lisa får en kamrat som kan skydda henne om någonting hemskt (mot all förmodan) skulle hända. Gertrude är mycket lik sin mor Johanna till sinnet, hon är lugn och aningen reserverad men ibland då hon inte får sin vilja fram utbryter hon i spontana aggressionsutbrott. Ni tycker alla om Gertrude, bara ni slipper vara med henne någon längre tid.

Regina Rauler

Tant Regina är Durchfalls tvätterska. När massor av tvätt samlats ihop nere på "Draken" så får Regina tvätta den. Hon har alltid varit tvätterska så länge ni har levat och kommer nog att vara det i all framtid. Regina är ganska snäll och trevlig. Ibland har det hänt att ni har fått kakor och getmjölk av henne, hon är en mästarinna på att tillreda kakor. När hennes man Tom Rauler är med henne så brukar ni dock hålla er undan. Han är ganska hemsk och verkar ibland inte alls tycka om sin hustru. Familjen har också två barn; Evert och Holger (2 år gamla) vilka ni aldrig ser. De sitter allt som oftast inlåsta i familjen Raulers hus. På det stora hela är dock Regina en av de trevligare i Durchfall.

Silma Klaglich

Detta är en riktig surkärning. Hon och hennes man Hugo sköter fåren när de är i byn. Silma har aldrig någonsin varit snäll mot någon, åtminstone inte så vitt ni vet. Hon blänger alltid surt på alla och brukar ofta se till att ni får utgångsförbud för ett brott ni inte begått. Varför Silma är så sur, det vet ni inte men antagligen beror det på att hon måste hålla på och vakta de ganska dumma fåren.

Hugo Klaglich

Hugo är liksom sin fru ganska sur. Han muttrar alltid om hur dåligt han har det och om man råkar komma nära honom kan man ibland få sig en rejäl snyting. När Hugo gör saker så går det alltid sakta för honom, det har er far Reinholdt sagt. Om inte det vore för hans hemska fru skulle nog Hugo vara

en trevlig typ, eller kanske tvärtom.

Hermann Klaglich

Hermann är familjen Klaglichs enda barn. Hermann är sex år gammal, två år yngre än Lisa. Varför Hermann och Lisa inte leker med varandra beror nog på att Hermanns mamma och pappa inte vill att han skall få ha roligt. Istället för att ha roligt med de andra barnen i byn brukar Hermann springa. Han kan ibland springa omkring hela dagarna, helt utan mål eller mening. Det roligaste Hermann vet är att jaga efter får som tagit sig ur fållan. Ibland när ni vill vara snälla med Hermann brukar ni tjuvöppna fållan så att han får någonting att jaga efter.

Barbara Boller

”Snorkiga Barbara” som eran mor brukar kalla henne. Barbara är en vacker kvinna, det säger i alla fall Ruprecht. Hon är ganska gammal men ser ändå mycket ”välbevarad” ut som Herr Dommerwetter brukar säga. Barbara jobbar inte med någonting i byn, annat än att ta hand om familjen Bollers gård. När Reiner var smed i byn brukade hon ibland hjälpa till med att smida verktyg och redskap - detta hände dock ganska sällan. Ni brukar för det mesta hålla er undan för Barbara, hon är inte speciellt rolig att umgås med.

Reiner Boller

Reiner var fram tills för ett par år sedan Durchfalls smed. Nu har han dock blivit för gammal och han säger själv att hans axlar blivit för dåliga. Reiner var (och är fortfarande) en riktig mästersmed. Vad som än kunde behövas i byn, kunde Reiner göra det. Det ryktas i byn (Reiner brukar själv berätta) att han har smitt en ”mästerklinga”. Enligt honom själv skulle denna klinga vara det vapen som när tiden tar slut skall vara frälsningen eller undergången för mänskligheten. Ingen har dock sett detta svärd och många i Durchfall har börjat tvivla på att vapnet verkligen finns. Eftersom inga av byborna har några vapen (förutom Ruprecht) så har Reiner följaktligen inte smitt några dito. Han skryter ofta själv om hur välbalanserade svärd han kan smida.

Hanse Boller

Hanse är byns nästa smed. Än så länge är han dock bara sex år gammal och har just börjat lära sig hur man hanterar ett smidesjärn. Detta faktum, att Hanse skall bli smed, brukar han gärna och ofta skryta om. Under det senaste året har han kommit att bli ganska odräglig mot de andra barnen i byn. Han är ju faktiskt den enda som har ett yrke. Hanse är annars ganska snäll. Han brukar hjälpa Lisa med lite småsaker och ibland har han faktiskt berättat massor av en smeds yrkeshemligheter, som han brukar kalla det. Trots att Hanse bara är sex år är han ganska vuxen av sig - ett positivt drag tycker ni alla.

Siggi

Byns stora idiot. Siggi sitter alltid på byatorget och skriker och ropar om de mest konstiga saker. Ni håller er gärna undan ifrån Siggi för han skrämmer er med allt det underliga som han säger och gör. Ibland är dock Siggi ganska rolig när han mumlar sina konstiga saker och då brukar ni sitta i timmar nere på byatorget och lyssna på honom. Eran mor och far varnar er ofta för att vara nära Siggi, de påstår att han kan vara jättefarlig, någonting som ni sällan eller aldrig märkt av. Någonting som ni inte tycker om är det faktum att Siggi ofta blir sparkad och slagen av de andra invånarna i byn. Ni tycker synd om honom för han verkar inte göra onda saker mot alla andra.

Birgitte Schneider

Näst efter er moder Hulda är nog Birgitte byns snällaste. Hon är väverska i Durchfall och har vävt mycket av det tyg ni dagligen bär på er. Birgitte är alltid positiv och trevlig och det är sällan som man

hör ett surt ord komma från den kvinnan. Birgitte och hennes man Wolfgang har fyra barn. Äldst är Theodosia, en femårig flicka som för det mesta är hemma och hjälper sin moder. Familjen har just fått trillingar och detta har gjort att Birgitte inte kan väva lika mycket som vanligt för tillfället.

Durchfalls Historia

Följande historia berättades en mörk och regnig kväll av Ruprecht Dommerwetter nere på "Dreglande Draken".

I urminnes tider fanns inte vår by; inga hus, inga fält och inga människor. Platsen som vi sitter på idag var täckt av skog och här betade vilda hästar om sommaren. Men en afton anlände en grupp jägare till området. De hade varit ute i skogarna i många månvarv och behövde en plats att vila på. När de fick syn på ån, kastade de sig alla ned vid dess rand för att dricka och till deras stora lycka var det färskvatten som flöt i ån. Dessa jägare beslutade sig under den natten för att göra området till en permanent lägerplats, en samlingsplats för dem alla. Så kom det sig att de reste områdets första palissad. I många månader tvingades den samlade jägarskaran kämpa för att bemästra alla de vilda mardrömsmonster som härjade i skogarna och endast tack vare sin palissad lyckades de försvara sitt område. Ñ det som skulle komma att bli vår by.

Ungefär 30 år efter det att de första jägarna satt sin fot i området restes det första huset. En av jägarna som ursprungligen varit med och byggt palissaden, Klaus Hobbler, som nu var gammal och grå, byggde tillsammans med sin älskade Inga Geld det första huset. Dessa blev de första invånarna i byn.

Lyckan skulle dock inte vara för evigt. Efter att endast levat två år i sitt nybyggda hus kom tragedin. Ett rövarband ifrån ett fjärran rike anföll Klaus och Inga. De dräptes båda och deras hus brändes ned till grunden. Palissaden förstördes och området lämnades åter igen åt vilddjuren.

Efter många år återkom dock barnbarn till de ursprungliga grundarna av palissaden. Klaus Hobbler barnbarn tillsammans med sin fru och deras barn började återuppbyggandet av huset. Snart nog anlände ytterligare två familjer. Dessa var jagade i sitt hemland, det avlägsna Imperiet, och fann en säker plats i området. Familjen Ritter, en av de två nyinflyttade familjerna, blev de som gav byn sitt namn Durchfall. Under många år, ja, flera generationer levde och frodades folket i byn. Jägare, herdar och andra skogsmän sökte ofta härbärge bakom Durchfalls palissad och en mindre marknad började hållas en gång i veckan.

Året 1400 enligt Imperiets kalender kom den första prästen till byn. Han var inte Alarek trogen utan istället talade han till byborna om hur de skulle dyrka mörkets furste. I skräck för att någonting ondskefullt skulle hända började byborna dyrka denna mörka gudom. Många långa år levde sedan byborna i ett järngrepp, de tvingades offra sina barn till den onda guden och detta förstärkte ni ledde snart nog till att man började bli färre i byn. Platsen där offren skulle läggas var den plats som vi idag kallar "Den Svarta Tjärnen".

Varför den kallas så? Jo, det skall jag berätta. När byborna till slut lyckades ta sig ur den ondskefulla prästens grepp beslöt de sig för att bege sig ned till platen som på den tiden kallades för Offerlunden. Där tömde de all sin olja ned i vattnet och tände sedan på. Den Mörke Furstens öga och mun fylldes med den brinnande oljan och han dräptes. Därför kallar vi idag denna plats för "Svarta Tjärnen". Oljan finns fortfarande idag, 1000 år senare, kvar i vattnet.

Byn hade nu tagit sig ur denna mörkrets tid, och snart skulle en ny gyllene ålder inträda för byborna. Året 1492 enligt Imperiets kalender anlände Upptäckaren Louis de Morceaux till Durchfall med sitt följe. Med sig hade han en präst tillhörande en lära vilken jag ej längre kommer ihåg namnet på. Tillsammans med byborna restes byns första tempel, precis på platsen där Alareks tempel nu står. Nya hus byggdes, och många nya uppfinningar kom till byn. Vårn plog kan vi bland annat tacka denne Herr Morceaux för.

När Herr Morceaux dog trettio år senare begav sig upptäckarna iväg ifrån byn. Kvar lämnade de dock alla sina uppfinningar, stenhusen och framförallt de mynt vi ibland betalar med. När dessa lämnat byn inleddes en svår tid i Durchfalls historia. Byn anfölls flera gånger av någonting som kallas bestmän, ja vi har alla hört talas om dessa. Samtidigt anlände en grupp män som påstod att byn skulle betala massor av pengar och grödor till ett rike som kallades Ostland. Byborna vägrade och hårda strider utbröt. Endast tack vare den starka förbrödringen i Durchfall uthärdade folket denna dubbla attack på byn.

När lugnet åter igen lagt sig över området Ñ Durchfall blev fritt från skatt och bestmän besegrades Ñ slog något som vi kallar pesten till. Massor av folk dräptes, mer än hälften av byns befolkning. När byprästen även han dukar under för den ondskefulla sjukdomen inser alla att den Gamla Lärans tid är över. Som ett svar på Durchfalls böner anländer en man vid namn Tomas Tauser till byn. Han visar sig vara en präst tillhörande Morrs lära. Morr som är en döds gud började dyrkas i byn. Tack vare att så många sände sina böner till Morr så lyckades pesten fördrivas ifrån byn. Ett tempel byggs på samma plats som tidigare tempel stått.

”Slaget vid Stormeken”. Det var tider det. Alla i byn hade begett sig ut till stormeken för att där möta den bestmannalegion som härjade i området. Efter en förödande seger trodde man att man aldrig skulle behöva dra ut i strid igen.

År 2203 drar en här av onskans förkämpar igenom byn. De förstör allt i sin väg. Den enda som överlever är Klaus Hobbler, en man i rakt nedstigande led släkting till byns grundare. Han återvänder från skogen till en helt förstörd by. Under många år återuppbyggs byn av jägare och skogsmän och dagen då Klaus Hobbler dör spikas den sista plankan fast på detta hus - värdshuset.

En månghundraårig tid av fred följer sedan i vår historia. Trots att rykten når Durchfall om att en enormt krig drar över världen ser vi ingenting av detta. Alareks öga låg redan då och vakade ner över byn. År 2399 enligt Imperiets kalender kom dock en ny ondska till byn. En man vid namn Rufus Karsch stiger in i byn tillsammans med ett stort följe självpågående. De förklarar byn tillhörande Solkan, slaktens och hämndens gud. I ett försök att kasta ut denne man ur byn dräps flera av byns främsta kämpar. En ny kyrka uppförs där Morrs kyrka tidigare legat. Fram till år 2457 leder denne Rufus Krasch byn med järnhand. Alla tvingas underkasta sig denna mörka lära och nog är det väl någon härinne som minns hur det var? Så dör till slut den onda prästen och med honom också hans lära. Två år senare kommer Alareks utvalde och hämtar Gunnar Haarich Ñ äntligen har de goda krafterna vänt sitt sinne till oss.

2461 Festens år. Vi minns väl alla, ja kanske inte ni barn, men väl vi andra hur Gunnar Haarich färdigutbildades i Alareks lära. Ebhardt, som hans mästare hette, lämnade byn och vi hade fått Alareks beskydd.

Sedan den dagen har vi alla levt lyckliga tillsammans under Alareks kapp. Trots de vargar som på

senaste år rivit fåren och härjat skogarna så har vi alltid varandra. Durchfall överlever vad som än händer, det har historien lärt oss.

Ja, det var väl det har ni några frågor? Kanske Gunnar Haarich kan fylla in med hur det var att bli upplyst i Alareks lära?

Alareks kyrka - Durchfalls religion

I Durchfall dyrkas Guden Alarek, en förbrödringens och växtlighetens Gud. Alarek är Guden som kommit till Durchfall för att bringa fred och förbrödring i byn. Han är den mäktigaste av alla Gudar och hjälper ensamma byar runtomkring i riket att klara av alla moster som härjar ute i vildmarken. Alarek porträtteras som en man av normala proportioner klädd i grönt med en lövkrans runt huvudet. Alareks symbol är ett stort nordekslöv (nordek är det trädslag som är vanligast i nordvästra Ostland). Alarek har två heliga dagar, dessa är dagen före Höstdagjämningen samt dagen före Vårdagjämningen. Under dessa heliga dagar stannar allt arbete av i byn och folk samlas nere på värdshuset för att lyssna till historier som Herr Gunnar läser ur sin heliga skrift. När skymningen faller hänger man sig åt att äta och dricka av vad sommaren har eller har haft att ge och när midnattstimmen slår beger sig alla hem var och en till sitt. Följande lagar måste följas av en trogen Alarekdyrkare, vilket för övrigt innefattar större delen av byns invånare:

¥ Tacka solen, vinden och regnet var morgon och be om att vintern ej skall komma. Solen, vinden och regnet är det som ger världen liv, snön och vintern är det som sänker världen i slummer.

¥ Att aldrig, om annat än nödvändigt ta till vapen i en konflikt, att slåss och vara ovänner skapar en splittring i byn och det medför att Durchfall kommer att gå under så som det gjort ett flertal gånger i historien. Vita lögner är bättre än att gå till handgripligheter. Alarek kan ej leva om hans barn är sårade.

¥ Att alltid driva iväg det som hör vintern till, detta inkluderar frosten, snön och de djur som följer i vinterns spår (till exempel vargar och domherrar). Därför måste byborna varje morgon, om det finns frost på fönstren omgående försöka ta bort detta. När första snön faller så skall den omgående skottas bort och när vintern kommer så skall en timme av dagen spenderas i bön för att våren skall komma åter. Vintern är farlig och är den tid då byn är mest sårbar, därför måste den sluta och ge vika för vår för att Durchfall skall kunna överleva.

¥ Att inte bära vapen och rustning i annat än nödfall samt att aldrig pryda dessa förstörelsens tingestar med Alareks symbol.

Denna lära är Alareks lära. Gunnar Haarich predikar varje Festag samt om det anses nödvändigt att samla till möte i kyrkan. Detta händer om byn utsatts för fara eller liknande. Gunnar Haarich är byns enda präst och har så varit i många år. Innan Gunnar blev prästvigd av en vandrande missionär hade inte byn haft en präst på många år och det finns hos alla bybor en stor tacksamhet till denne vandrande missionär för att ha infört religionen i byn igen. Alla i Durchfall besöker de mässor som Herr Haarich sammankallar, det anses mycket illa om någon inte dyker upp på mässan och när så har hänt har den stackaren som inte kommit till kyrkan ofta blivit föremål för utfrysning och allmänt ogillande för en tid framöver.

Översikt över Durchfall

Hänvisningar till karta sist i detta häfte.

När regnet öser ned över Durchfall som det så gott som alltid gör, är det svårt att urskilja några fler byggnader än den vitkalkade kyrkan. De ytterligare nio bostadshusen och värdshuset "Dreglande Draken" smälter lätt in i de tunga regndimmorna.

Följer man den lilla bäcken söderifrån in i byn stöter man nästan omedelbart på byns vackra kyrka (1), helgad åt Alarek, i vilken Gunnar Haarich håller gudstjänst varje Festag. Kyrkan må vara oansenlig till det yttre Ñ endast en vitkalkad fasad med små blyinfattade fönster Ñ men faktum är att mer välskött kyrka får man leta efter. Det är herr Haarichs hushållerska Hedwig Nase som ser till att kyrkan, prästgården och den närmaste omgivningen är presentabel om nu någon gång skulle leta sig fram till Durchfall. Själv bor den lilla kvinnan i en liten kammare inne i den, likt kyrkan, anspråkslösa prästgården (2). Gården är byggd efter Durchfalls typiska snitt, stenfot och korsvirkesfasad, likt alla andra hus i byn. Även om detta må vara den enklaste byggnaden av dem alla är prästgården byns mest välskötta. Aldrig någonsin skulle den plikttrogna Hedwig Nase förbise ett rostigt gångjärn, en smutsig ruta eller lite ogräs i rabatten.

Följer man stigen bort från kyrkan och prästgården kommer man snart till ett vägsäl. På höger sida bor Leopold, Boris, Astrid, Hildegard och Lisa tillsammans med sina föräldrar Hulda och Reinholdt Engels (3). Då huset inte är större än något annat i byn ger det inte något speciellt varaktigt intryck, om det inte vore för de miljoner övermogna rönnbär som tryckts fast mellan plankorna i fasaden. Huset är ganska nedslitet, likt de flesta i byn; stenfoten har rasat på sina ställen och rabatterna är sedan länge söndertrampade av familjen Engels virvelvindar till barn. På husets baksida ligger gamla plankor och annat bråte utspritt och detta fulländar familjen Engels helhetsintryck - de bryr sig inte så noga om att hålla ordning och reda.

Mitt emot familjen Engels gård står den betydligt prydligare bostaden tillhörande Barbara och Reiner Boller (4). Denna familj har endast en son, den sexårige gossen Hanse och har därför kunnat hålla efter sitt hus en aning bättre. Den markanta skillnaden på dessa båda gårdar (Engels och Boller) har gjort att Hulda Engels retar sig en aning på sina grannar. Detta tar sig uttryck i att Hulda inte ofta pratar med Barbara och tvärtom.

Innan man fortsätter framåt gör man gott i att vända sig om och beskåda byns i särklass mest originella bostad, gamle Anton Bauers lilla utedass (5). Han bor faktiskt i ett litet utedass, men tillbringar största delen av sin tid i sitt älskade glashus intill dasset.

Bredvid Bollers bor Schneiders (6). Härifrån kommer oupphörligen gälla barnaskrik eftersom herr och fru Schneider, Wolfgang och Birgitte nyss satt trillingar till världen. Dessas koleriska skrik ackompanjerat av deras femåriga dotter Theodosias skrånande kråksång håller byn i ett järngrepp dygnet runt.

Skrånandet från familjen Schneiders hus har inte allt för sällan stört Johanna Gross i huset mittemot (7). Hennes man, Thomas snarkar fruktansvärt och detta har gjort att Johanna blivit oerhört känslig för ljud. Och det blir inte bättre av hennes dotter Gertrudes högljudda lekar tillsammans med bästa vännen Lisa Engels Ñ flickorna är sedan en tid tillbaka förbjudna att leka hemma hos familjen Gross.

Familjen Raulers hus ligger beläget som Durchfalls mest östliga Ğ på behörigt avstånd ifrån de övriga husen (8). Denna familj är tystlåtna trots deras två barn. Notabelt är att dessa barn, Evert och Holger, är byn bäst uppfostrade. Mannen i huset, Tom Rauler sägs vara en mästare på att uppfostra sina barn, någonting som de ständiga blåtirorna och bältesmärkena på Evert och Holger vittnar om.

På Durchfalls lilla inkonspikuösa torg (9) noterar man för det första den enorma, uråldriga järneken som pryder denna plats. Innan man fått tid att beskåda denna vackra ek någon längre tid tvingas man stifta bekantskap med byfånen. Mannen som heter Siggis bor nämligen under den ek som i byn allmänt kallas "Eken". Alla i byn stör sig på denna galning och inte allt för sällan samlas man till en liten lek då alla i byn turas om att jaga omkring Siggis tills någon lyckas slå eller sparka ned honom. Oftast finner man dock Siggis hängandes knäveck i eken eller krälades i den gyttjepöl vilken kallas för torg. Byns gemensamma brunn är belägen på torget och detta samt Siggis ondskefulla närvaro har gjort att de flesta barn i byn förbjudits att vistas där. Innan vi vandrar vidare kan vi upplysa er om att Siggis bor på torget dag som natt, året om. De kallaste och mest fruktansvärda vinternätterna brukar dock Ruprecht Dommerwetter, värdshusvärden på "Dreglande Draken", släppa in Siggis och låta honom sova i gillesalen.

Apropå herr Dommerwetter så är han som vi tidigare sagt byns värdshusvärd. På torgets nordvästra del ligger "Den Dreglande Draken" eller "Draken" som värdshuset ofta kallas (10). Här har ingen gäst satt sin fot på över åtta år men det bekommer inte den fryntlige Ruprecht eftersom han varje kväll får besök av byns män. Inne på "Draken" berättar sedan Ruprecht fantastiska berättelser om hans resor i Imperiet. När man vänder sig österut, nej vänta...

Inne på "Draken" kan man ofta finna byns fåraherde, Helmut Grossbart. Trots att han äger ett hus i byn så spenderar han all sin lediga tid med att inmundiga Ruprechts fantastiska hembryggda öl. Helmut och Ruprecht brukar dessutom ofta ägna sig åt ett roligt spel som i byn kallas "Hoppstöver". Detta spel, som är reserverat för vuxna, innebär att man skall slå så hårt man kan på den andre spelarens hand när den ligger på bordet och om denne skriker så får han halsa ett glas av Ruprechts minst sagt starka sprit. Förloraren är den av spelarna som först faller av stolen. Varför spelet har fått namnet "Hoppstöver" vet ingen längre.

Nåja, öster om "Draken" bor Silma och Hugo Klaglich (11). Dessa har hand om byns lilla fårfålla (12) när Helmut är i byn. Vad man kan säga om dessa två är att de inte har speciellt bra kontroll över de bångstyriga fåren, vilka man ofta kan finna springandes omkring i byn, jagade av byns samlade barnskock. Deras enda barn, Hermann, sex år, är en riktig liten parvel. Som om det inte skulle vara nog med att Silma och Hugo måste jaga efter de skvatt galna och urdumma fåren så måste de även allt som oftast ränna efter Hermann eftersom hans favoritsyssla är att springa - just det, ni hörde rätt. Hermann älskar att springa och brukar kunna göra detta i timmar innan han alldeles utmattad faller till marken.

När jag gör mig redo för att fortsätta min vandring norrut vandrar jag förbi Helmut Grossbarts illa skötta hus (13). Bara vid åsynen av detta ruckel skulle jag vilja påstå att det aldrig reparerats sedan den dag då huset byggdes, för över 60 år sedan. Hela stommen är skev och huset lutar på ett olycksbådande sätt, rutorna är alla sedan längre sönderslagna och ytterdörren hänger endast fast i ett gångjärn. Väster om mig finns för övrigt resterna av Durchfalls en gång stolta palissad kvar. Numera är den naturligtvis inte funktionsduglig eftersom den endast står med ett par stockar, men en gång i tiden utgjorde den det välbehövliga skydd Durchfalls invånare behövde för att överleva.

Jag vänder mig en sista gång om och beskådar den lilla byn, gryningen kommer just rusande över den östliga horisonten, tunga regnmoln ligger lågt över himmelen. Boris, Astrid, Hildegard och Leopold sitter nere på byatorget och kastar sten på Siggis. Lille Hermann har smugit upp till fållan och släppt lös fåren och jagar dem skrattande över den daggbestänkta gårdsplanen. En ny dag i den lilla byn Durchfall, en dag som vilken annan...

Gemensam bakgrund för syskonen Engels

Familjen Engels består av fem syskon samt moder Hulda och fader Reinholdt. Det var en regnig och stormig natt då familjen Engels fick sitt första barn. I byn Durchfall var det fest och stois i dagarna tre sedan det visat sig att Boris, som den lille gossen kom att heta, fötts frisk. Trots det ihärdiga regnvädret under natten då Boris föddes dansades det på torget och sjöngs i skogen i hela Durchfall var i ett lyckorus. Detta skulle inte vara länge. Efter den inledande lyckoscenen i byn började livet så småningom återgå till det normala och när Boris var tio dagar gammal anfölls byn av ett rövarband. Trots att Durchfalls invånare lyckades försvara byn mot angriparna var det många som började se Boris födsel som ett tecken på ondska som skulle komma. När ingenting speciellt hände under Boris första år i livet dog dock denna misstänksamhet ut. Under tiden som Boris växte upp i den lilla byn hade Hulda gått och blivit gravid igen.

När Boris var just ett år fylld föddes familjen Engels andra barn, Leopold. Denna gosse föddes välartad och med mycket hår på huvudet (ett mycket gott tecken i Durchfall). Leopold döptes efter en legendarisk hjälte i en nu bortglömd skara och till ljudet av regnet som smattrade mot kyrkotaket döptes han in i Alareks lära. Även Leopold visade sig växa bra och förhoppningen var stor om att även han skulle överleva det kritiska första året. Som om historien skulle upprepa sig så blev Hulda gravid en tredje gång och dagen innan Leopold fyllde ett år föddes familjen Engels tredje barn.

Till alla bybors stora besvikelse blev det denna gång inte en välartad pojke utan ett svag och ynkelig flicka. Hildegard som flickan kom att heta fick inte närvara vid några födslofester eller liknande - så som hennes äldre bröder gjort - av den enkla anledningen att inga fester hölls till flickans ära. Efter den initiala besvikelsen över att inte ytterligare en gosse fötts, återgick livet till det vanliga i Durchfall. När Hulda nere på "Draken" en mörk och ondskefull vinternatt tillkännagav att hon åter var havande började byborna i Durchfall titta med förbryllade blickar på varandra. Var det fjärde barnet på lika många år?

Efter en tids förundran lärde sig dock byborna leva med att Hulda tydligen var utvald av Alarek för att avla nya invånare i Durchfall. Festborden dukades upp och man började i den lilla byn fundera på namn åt gossen. Det blev en flicka, en flicka med enorma mängder hår!

Många var de sinnen som kastades i förvåningens och rädslans töcken. En flicka med massor av hår? Skulle detta innebära att Durchfall nu skulle tas över av kvinnorna. Svaren fick vänta och istället övergick man i byn till att höja sina bågare för Astrid Engels, den nytilkomna.

När ytterligare ett halvår passerat och Astrid fortfarande levde och tycktes må bra började man i byn förbereda sig på ytterligare födslofester, men Hulda blev inte gravid igen. Det skulle dröja ytterligare sex och ett halvt år innan Fru Engels än en gång stolt kunde tillkännage att hon skulle bli moder.

Under dessa år levde de fyra syskonen i en slags symbios med varandra. Eftersom Boris var den äldste blev han också den som tog sina syskon ut på äventyr så långt som ned till torget eller till Anton Bauers dass. Runt syskonen Engels byggdes upp en livsglädjens och lyckans aura vilken

byborna med stor aptit sög i sig. Under två år lekte de fyra barnen i byn och dess omnejd och folket i Durchfall hade snart nog vant sig vid den lilla skaran.

När Boris vid sju års ålder började utveckla obehagliga vårtor och blemmor i ansiktet började byborna kasta sneda blickar på barnaskaran, det var nu Leopold för första gången visade vad han bar inom sig. Leopold tog med sig sina syskon ned på torget. Han bar fram en pall och ställde sig på den, som för att hålla tal. Vilket han också gjorde. Den lille sexåringen lyckades med sitt tal (vilket varade i över 40 minuter) att trollbinda hela Durchfalls befolkning när han berättade om hur Boris fått sina blemmor för att han hade tänkt dumma och konstiga saker. Trots Boris ivriga protester (för han hade inte tänkt några dumma och konstiga saker) så övertygade Leopold byborna om att man ibland kunde få blemmor om man inte bad till Alarek tillräckligt ofta. Leopold fick medhåll av Gunnar Haarich, som även han kommit ned på torget för att lyssna till den lille gossens tal. Från och med den dagen har ingen av byborna talat illa om Boris blemmor.

Dagarna blev till veckor, veckorna till månader och månaderna till år. Alltjämt följdes den lilla syskonskaran åt. Om än någon av de fyra klev upp mitt i natten för att kissa så var de andra tre snabbt uppe på fötter de också. När Boris var nio år gammal föddes familjen Engels femte barn. Trots att alla i byn var helt säkra på att en gosse skulle födas så blev det så att flickan Lisa drogs ur den skrikande men ändock vana moder Hulda under en natt då åskan gick. Lisas födsel har i Durchfall diskuterats ända sedan dagen då hon föddes. Den dagen var det mycket kallt och blåsig trots att det var mitt i sommaren. Lisas (eller Liefold som gossen skulle ha kallats) ankomst till världen ackompanjerades av ett åskväder aldrig förut skådat. Under natten då moder Hulda med all uppbådelig kraft kämpade för att pressa ut barnet rasade åskviggarna ifrån himmelen såsom regn faller en typisk höstdag. Boris, Leopold, Hildegard och Astrid gjorde vad de kunde för att hjälpa sitt syskon till världen. De hade samlat på sig byns instrument och spelade vackra (?) visor för deras rödgråtna och nerblodade moder. Inte förrän Reinholdt med vad som av vissa kan betecknas som våld slungat ut barnen ur huset vågade Lisa titta fram ur sin mamma. Syskonen Engels har i många år retats för denna incident. Alltid när ett barn skall födas i Durchfall, vilket inte är speciellt ofta, delegeras någon av byborna till att gömma undan alla instrument tills dess att barnet är fött.

Med Lisa som skyddsling fortsatte livet i den nu månghövdade familjen Engels. Hulda kom att bli husmoder istället för att arbeta på fältet och Reinholdt tvingades att lära sig hur man tar han om barn.

Åren gick och snart nog hade alla i familjen insett att Lisa inte skulle bli med i den gemenskap som de andra fyra syskonen hade. Istället började Lisa leka med grannflickan Gertrude och trots att hon är gammal som Astrid trivs de två oerhört bra tillsammans.

Under sommaren har Durchfall varit lugnt, nästan ovanligt lugnt. Boris och Leopold har hjälpt far med att restaurera nordväggen medan Hildegard och Astrid tvingats hjälpa mor Hulda att bona alla golv, tvätta hela huset och även rensa dasset. Lisa och Gertrude har helt undslupit alla dessa betungande sysslor och de har mest lekt i skogen. Det har i alla fall varit en bra sommar, enligt värdshusvärden Ruprecht Dommerwetter har det varit fler soldagar denna sommar än sommaren 2478 då det var soligt 9 dagar. Det har, trots att arbetet hemma tagit hela sommaren, funnits mycket tid över att ha roligt på. Boris har mestadels försökt hålla sig undan ifrån Hildegard men naturligtvis har detta inte skett så alla syskonen har spenderat sommaren tillsammans.

Hösten är nu kommen och skörden skall hämtas in. Eftersom det inte finns några bördiga marker i

Durchfalls närområde så måste byns alla karlar bege sig till den bördiga jorden bortom berget. Denna marsch tar drygt två dagar för en vuxen karl så naturligtvis var det ingenting någon av syskonen längtade till. Hur som helst så visste alla att det skulle bära av till fälten, stämningen var inte speciellt god när alla gick och lade sig på sitt gemensamma rum natten innan arbetet skulle börja. Plötsligt klev pappa Reinholdt in i rummet, ställde sig mitt på golvet och sade:

”Mina barn, i år har jag bestämt att ni skall få vara hemma. Boris, dina blåsor mår inte bra av att vara ute för mycket i den kalla höstluften. Leopold, du arbetar ju ändå aldrig. Astrid, mor Hulda vill att du hjälper till med brödbaket i morgon och Hildegard, så fort man stoppar en lie i handen på dig så börjar du dilla om drakar och prinsessor. Nej, mina barn. I år får ni stanna hemma och hjälpa mor!” Alla såg de fyra ledsna ut men när Reinholdt slog igen dörren bakom sig utbröt ett vilt glädjefnatt bland de fyra syskonen.

När Reinholdt axlade ränseln nästa morgon och begav sig av tillsammans med de andar karlarna i byn; Tom Rauler, Wolfgang Schneider och Tomas Gross, vinkade alla fyra av sin fader med en hårt framkrystad tår i sina ögon. Ledigheten hade börjat!